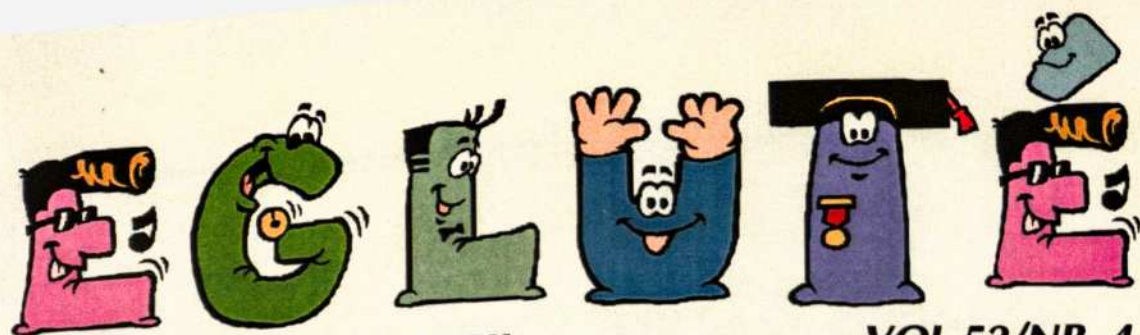

BALANDIS * 2001 * APRIL

VOL 52/NR. 4

E G L U T Ė

BALANDIS / APRIL / 2001 Vol. 52 / Nr. 4

TURINYS

- 1 VELYKOS ATĖJO, *Birutė Baguckaitė*
- 2 IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO
- 2 MARGUČIAI, *Jonas Minelga*
- 5 VELYKŲ RYTĄ, *Dalia Grigutytė*
- 7 IŠ PASAKŲ SKRYNIO
- 9 MELAGIO TEISYBĖ
- 10 ŠV. JURGIS
- 11 IŠ ISTORIJS LOBYNO
- 16 KUODUKĖS MARGUTIS
- 17 LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS
- 19 MŪSŲ KŪRYBA
- 29 AR ŽINAI?
- 31 GALVOSŪKIAI
- 33 JUOKŲ MAIŠELIS
- 34 DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

EGLUTĖ: mėnesinis lietuviškas laikraštėlis vaikams užsienyje. Išleina 10 numerių per metus; prenumerata – 15 US dol., į Lietuvą ir kitus kraštus – 20 US dol. Atsiųstą medžiagą redakcija taisy ir tvarko savo nuožiūra.

REDAKCIJA: 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

LEIDŽIA: JAV LB Švietimo Taryba

REDAKTORĖ: Regina Kučienė

TECHNINĖ REDAKTORĖ: Audronė Norušienė

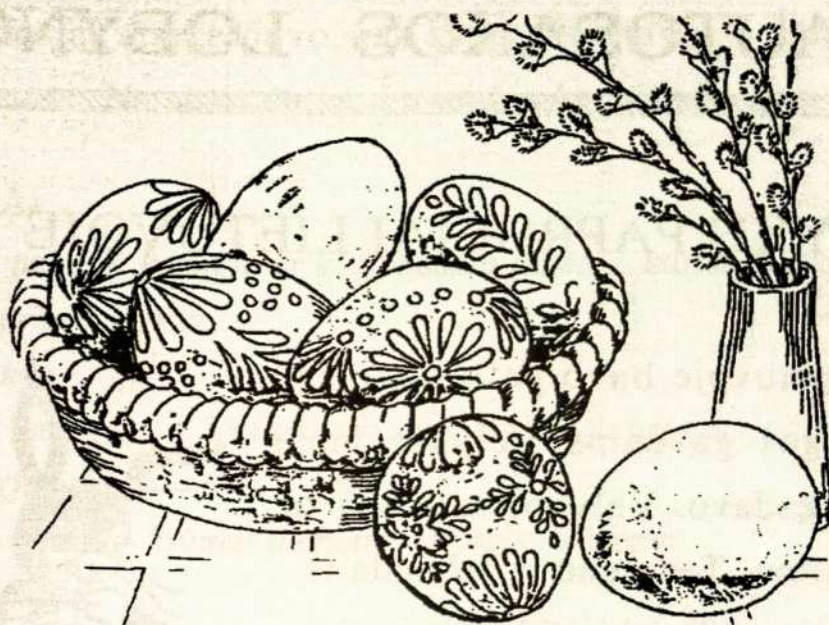
ADMINISTRATORIUS: Viktoras Kučas

13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441

Tel. (708) 301-6410; Fax: (708) 301-6410

EGLUTĖ (USPS 169-200) a magazine for children in the Lithuanian language. Published monthly except July and August. Yearly subscription \$15.00, single copy \$1.50, to Lithuania and other countries, \$20.00 (USA currency). Published by Lithuanian Educational Council of the USA, Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441. Second class postage paid at Lockport, IL 60441. Postmaster send address corrections to: EGLUTĖ, Lithuanian Educational Council of the USA Inc., 13648 Kickapoo Trail, Lockport, IL 60441.

Printed by Ričardo spaustuvė, Palos Hills, IL 60465

VELYKOS ATĖJO

*Greit prabėgo gavėnia,
Dar snieguota, balta.
Netikėtai atėjo
Mūsų šventė laukta.*

*Džiaugias mažas vaikutis,
Džiaugias tėtis, mama
Tiek pavasario rytu,
Tiek namų šiluma.*

*Į bažnyčią mes einam,
Sveikinam Kristų visi,
Nes Velykos atėjo –
Žemės šventė šviesi.*

*Birutė Baguckaitė
Lenkija*

IŠ TAUTOSAKOS LOBYNO

VELYKŲ PAPROČIAI LIETUVOJE

Velykos Lietuvoje buvo pati didžiausia šventė. Po ilgos gavėnios Velykas labai iškilmingai švęsavo. Velykos sutampa su pavasario atėjimu. Tada gamta atbunda iš gilaus žiemos miego. Todėl ir dideli, ir maži Velykų švenčių labai laukavo. Velykų šventės turėjo daug gražių papročių. Bet daugelis iš tų senųjų velykinių papročių jau išnyko, ar baigia nykti. Kai kuriuos iš jų čia paminėsime.

VERBŲ SEKMADIENIS

Sekmadienis prieš Velykas Amerikoje vadinamas Palmių sekmadieniu. Lietuvoje jis vadinamas Verbų sekmadieniu. Jis primena mums Kristaus garbingą jojimą į Jeruzalę. Tada žmonės sveikino Jėzų ir klojo jam po kojų palmių ir kitų medžių šakas.

Verboms čia Amerikoje naudoja palmių šakas. Lietuvoje į bažnyčią nešdavo kadagių ir sprogstančių žilvičių šakutes. Lietuvoje sakydavo, kad kas Verbų sekmadienį nueina į bažnyčią be verbos, tam velnias įkiša į ranką savo uodegą palaikyti. Pašventintas verbas parsinešdavo į namus ir užkišdavo už pastogių, kad griaustinis netrenktų.

Verbų sekmadienį Lietuvoje buvo paprotys plakti verba. Kas anksčiausiai atsikeldavo, tas kitus plakdavo su kadagio šakele, sakydamas: „Ne aš mušu, verba muša. Ar prižadi duoti velykaitį?"

ŽODŽIAI

Verba – palmių, kadagių ar kitų medžių šakelės, kurias šventina sekmadienį prieš Velykas

klojo – dėjo

kadagių: kadagys – krūmas su spygliniais lapais ir juodomis uogomis (juniper)

žilvičių: žilvitis – krūmas plonomis ilgomis šakelėmis

plakti – mušti

velykaitį: velykaitis – margutis

MARGUČIAI

Džiaugsmingiausias ir labiausiai laukiamas darbas, ypač vaikų, būdavo ir yra margučių dažymas. Margutis yra Velykų simbolis. Sunku įsivaizduoti Velykas be margučių. Todėl jų dažymui ir marginimui skiria didelį dėmesį. Kiekvienas stengiasi kuo gražiau, kuo įvairiau savo margutį išmarginti. Kiek džiaugsmo, kiek juoko, o kartais ir ašarų būna juos dažant!

Seniau kiaušinius dažydavo svogūnų lukštais, beržų lapais, ąžuolo ir kitų medžių žieve. Vėliau margučius dažydavo ir įvairių spalvų dažais. Taip pat išskutinėdavo ant jų įvairius raštus. Arba ant nedažyto kiaušinio išpiešdavo su vašku visokias gėles ir figūras. Kai kiaušinį

nudažydavo, tai vaško vietoje pasilikdavo balta, ir margutis labai gražiai atrodydavo. Amerikoje margučius dažniausiai dažo pirktiniais dažais.

Margučiai yra vienas iš gražių mūsų liaudies meno kūrinų, kuriais žavisi ir svetimtaučiai. Ir čia parodose jūs nekartą matėte išstatytus gražiuosius mūsų margučius.

VELYKŲ BOBUTĖ

Amerikoje vaikams margučius atneša zuikučiai, Lietuvoje – Velykų bobutė. Ji, kaip ir Kalėdų senelis, vaikučius lankydavo naktį. Jei būdavo margučiams paruoštas lizdelis, tai ji ten juos įdėdavo. Lizdelius darydavo iš šieno ar šiaudelių. O jei nebūdavo paruošto lizdelio, tai margučius paslėpdavo. Iš ryto vaikai turėdavo juos susirasti. O kokie gražūs tie Velykų bobutės margučiai! Niekas negalėjo susilyginti su jų margučių dažymu. Mažesnieji labai laukdavo Velykų bobutės. Kartais Velykų naktį jie ilgai neidavo miegoti. Bet Velykų bobutės niekad nepamatydavo.

ŽODŽIAI

dėmesį: dėmesys – sutelkimas į ką nors minčių (attention)

lukštais: lukštai – svogūno lupenos, žievės

žieve– viršutinis medžio sluoksnis (bark)

išskutinėdavo – peiliuku išbraižydavo, išskusdavo

žavisi – džiaugiasi, grožisi

PRISIKĖLIMAS

Prisikėlimas būdavo anksti Velykų rytą, saulei tekant. Procesija apeidavo tris kartus apie bažnyčią, giedodama „Linksma diena mums prašvito“. Tris kartus eidavo prisiminti, kad Kristus trečią dieną prisikėlė. Sugrįžus į bažnyčią, būdavo mišios, paskui pamokslas. Po to šventindavo maistą. Šventoriuje žmonės sustodavo į eilę su maisto pintinėlėmis. Ten būdavo margučių, sūrio, kumpio, sviesto, pyrago. Kunigas tą maistą pašventindavo. Ir dabar Amerikoje šventina maistą, bet ne Velykų rytą, o Didįjį Šeštadienį po pietų. Pašventinus maistą, visi skubėdavo namo. Būdavo lenktynės skubančių į namus važiuotų ir pėsčių. Mat, tikėjo, kad kas pirmas pasiekia savo namus, tam geriausiai seksis visi darbai per visus metus.

Grįžę iš bažnyčios, valgydavo pusryčius. Per pusryčius dauždavo margučius vieni su kitais, mėgindami, kieno stipresnis.

VELYKŲ RYTA

*Velykų rytą anksti kėlę
Bėkim, bėkim į bažnytėlę
Ir pasveikinkim Jėzų –
Pasaulio Atpirkėją.*

*Jau margučiai nudažyti
Laukia mūsų pintinėlėj.
„Sveikas, Jėzau, prisikėlęs“
Giedam Tau giesmelę.*

Dalia Grigutytė, Lenkija

MARGUČIAI

Jonas Minelga

Ei, Jurguti,
Čiupk margutį
Tą melsvai dažytą,
Kiškio Piškio,
Iš Zapyškio,
Eglele raižytą!

Į pintinę
Po šimtinę
Jis, mačiau, sudėjo
Ir keliavo –
Tralialiavo,
Net laukai dundėjo.

— Rūta, Rūta,
Šitą drūtą
Tau padovanosiu,
Gintarėliui
Pipirėliui
Gražų paieškosiu!

IŠ PASAKŲ SKRYNIOS

VELYKŲ PYRAGAI

Vieną rytą genys pasibeldė į pelėdos duris ir iškilmingai pranešė:

— Genių telegrafas perdavė skubią telegramą: „Artėja Velykos“.

Pelėda labai sunerimo. Velykos – didelė šventė.

— Ką darysim? – paklausė genys. —
Kaip tas Velykas pasitiksime?

Pelėda susimąstė. Kiek pagalvojusi, ji susirado akinius, užsidėjo juos ir atsivertė Išminties knygą. Toje knygoje buvo daugybė naudingų ir labai protingų patarimų. Visą dieną pelėda skaitė, o susijaudinęs genys šokinėjo nuo šakelės ant šakelės, retkarčiais pabarbindamas į seno ąžuolo kamieną.

— Ką gi darysim, pelėda? – nekantravo genys.

Pelėda baigė skaityti. Ji nusiėmė akinius ir tarė:

— Išminties knygoje parašyta, kad Velykas geriausia sutikti gerais darbais. Aš pagalvojau, kad mums į pagalbą reikėtų pasikviesti kiškius.

— Kiškius?! – labai nustebo genys.

— Taip, kiškius, – toliau kalbėjo pelėda. — Mat kadaise buvo toks paprotys: kiškiai kepdavo labai gardžius pyragus ir Velykų rytą jais

kvepėdavo visas miškas...

— Vadinasi, kepsim pyragus? – negalėjo atsistebėti genys. — O aš visada maniau, kad reikėtų marginti kiaušinius...

— Teisingai, geny, – nuramino jį pelėda. — Kiaušinių reikia, bet ir pyragai per Velykas labai reikalingi. Todėl ir sakau: reikia mums kiškių pagalbos! Juk motutė Kiškienė – geriausia šeimininkė visoje girioje. Primarginsim kiaušinių, prikepsim pyragų – tegu ryte atėjusios Velykos jais pasidžiaugs, – ir padalysim juos vaikams. Tai ir bus mūsų geras darbas!

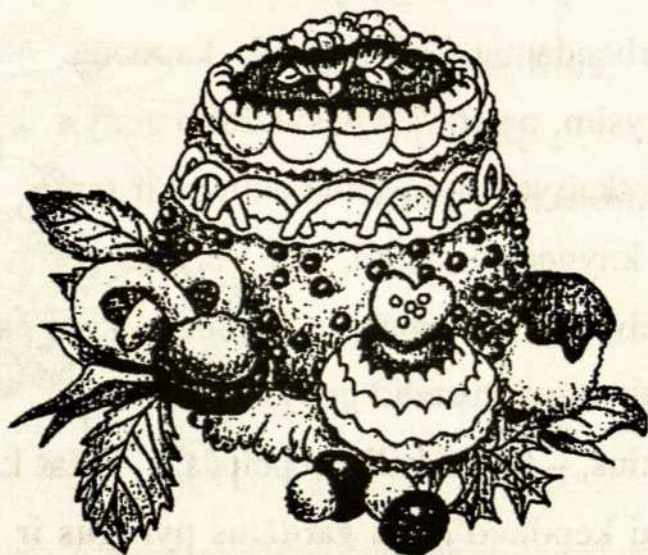
Ir pelėda su geniu nuskrido ieškoti Kiškienės.

Išaušo Velykų rytas. Visa giria kvepėjo cinamonu ir vanile. Girios gyventojai labai stebėjosi: iš kur toks gardus kvapas?

— Velykos taip kvepia, – pasakojo visiems genys.

Vaikai, pabudę iš miego, rado pilnas kraiteles margašonių kiaušinių, o noseles maloniai kuteno garuojančių pyragų kvapas. Mamytės aiškino:

— Tai kiškių pyragai. Juk šiandien – Velykos!

MELAGIO TEISYBĖ

(Melagio dienai – balandžio 1-jai)

Eina Jonas gatve ir krapšto pakaušį. O taip norisi pameluoti, kad net liežuvis sutino. Visas sodžius žino jo įprotį ir tik laukia, kada atsiras Jonas, kad galėtų jo melą pasiklausyti.

Žiovauja eidamas ir į kaimynų vartus dairosi, laukdamas, kas pirmas prie jo prieis. Ogi viens du – ir jau apie Joną pilna žiopsotojų:

— Jonai, pameluok! – prašo apsupę melagį. — Dievaži, ar tau sunku!

— Et, šnekat, kad tik šnekėtumėte, – užsigauna Jonas. — Argi aš kada melavau? Jeigu sakau, tai tik šventą teisybę. Štai ir dabar – norit, kad jums pameluočiau, o aš visai neturiu laiko meluoti. Ežeras išdžiūvo, žuvys lipa ant krantų, skubu jų prisirinkti.

Kai tik išgirdo šiuos žodžius, žmonės paliko Joną ir tekini nuskuodė namo pasiimti pintinių. Su pintinėmis rankose pasileido prie ežero rinkti žuvų. Nulėkė skubėdami ir žiūri – ežeras stovi vietoje, o žuvys nė negalvoja lipti ant krantų.

KODĖL ŠUVA LOJA

Kitą kartą Dievas, tverdamas gyvulius, suteikė jiems balsą. Tik vienas šuva liko be balso ir nuėjo pas Dievą skųstis, kodėl visi gyvuliai turi balsą, o jis neturi. Dievas jam tarė:

— Tu visados turėsi loti, bet tik tada, kai išgirsi, kad kas kitas balsą pakelia.

Dabar šuva, kai tiktai išgirsta, kad kas nors sukrutėjo ar žmogus kokį balsą pakelia, tuojau ir pradeda loti.

ŠV. JURGIS

Balandžio mėn. 23 dieną yra šv. Jurgio šventė.

Apie šv. Jurgį nedaug težinoma. Jis buvo karys romėnų kariuomenėje. Už narsumą jam buvo skirtos kariuomenėje atsakomingos pareigos. Priėmęs krikščionybę, Jurgis iš romėnų kariuomenės pasitraukė. Kaip ir kiti krikščionys, Jurgis buvo persekiotas ir nužudytas 303 m., Romos imperatoriaus Konstantino laikais.

Yra ir kitas, legendarinis pasakojimas apie šv. Jurgį.

Sakoma, kad šv. Jurgis, narsus krikščionių karys, atjojęs kartą į Sylene miestą. Šalia miesto gyvenęs baisus slibinas, kuriam žmonės atiduodavę po dvi avi į dieną. Išsibaigus avių kaimenėms, slibinas pradėjęs ryti jaunas mergaites. Kai šv. Jurgis atvykęs į Sylene, slibinui turėjusi būti atiduota karaliaus dukra. Sužinojęs šv. Jurgis narsiai stojęs į kovą su baisiuoju slibinu ir jį nugalėjęs. Taip jis išgelbėjo karaliaus dukrą ir miestą nuo pikto slibino. Pasakojama, kad ir viso miesto gyventojus šv. Jurgis atvertęs krikščionybei.

Gal būt dėl šios legendos šv. Jurgis visuose paveiksluose vaizduojamas kovoje su slibinu, su žmogų pražudančiu piktuoju.

Graikai šv. Jurgį vadina „Didžiuoju kankiniu“. Anglams irgi labai patiko šv. Jurgio – kilniaus riterio pavyzdys. Jie pasirinko šv. Jurgį Anglijos globėju. Šv. Jurgis taip pat yra ir skautų globėjas.

imperatorius – senovės Romoje – vyriausias karo vadas ar valstybės galva;

kaimenė – būrys gyvulių;

legenda – pasakojamosios tautosakos kūrinys;

slibinas – gąsdinamos išvaizdos pasakų būtybė

IŠ ISTORIJOS LOBYNO

Ištrauka iš Skomanto knygų serijos

PELKIŲ VILKĖ

Apysaka

Tęsinys iš kovo mėn. numerio

— Tokie orai! Kaip jūs keliausite... Apsistokit. Vietos atsiras. Štai arklių mes teturime du, o vietos kur kas daugiau. Užuovejė ten gera. Ar tiks jums?

Arklides, kaip ir visą nedidelį vienuolyno ūkį, Bardo jau buvo įvertinęs prieš eidamas pas abatę ir dabar paskubėjo ją užtikrinti, jog jos tiks puikiai. Tai buvo didelis, iš storų rąstų surestas, sandariu švendrių stogu dengtas pastatas, kurio viename gale matėsi ir čiukuras.

— Yra ten ir šildomos patalpos, – patvirtino jo įspūdį abatė. — Jo ekscelencija vyskupas mums net priekaištauja, kad mes ten ginkluotų vyrų nelaikome. Bet mes labiau linkusios pasikliauti Dievo užtarimu.

Bardo viltys, besiklausant abatės, vis augo. Ji ne tik nepaminėjo dienos, kada jie turėtų iš čia išsikraustyti, bet išvardino ir itin lengvas sąlygas. Kol jie čia bus, turėtų prižiūrėti du vienuolynui likusius arklius ir taupiai naudoti pašarą saviesiems. Kuru turės pasirūpinti patys, tačiau miškai čia pat, o svarbiausia sąlyga – netrukdyti vienuolyno rimties.

Visam tam Bardo, žemai besilankstydamas, skubėjo pritarti. Kadangi taip gerai sekėsi, jis taip pat nusizėminęs prasitarė, jog dabar tokie sunkūs laikai, kad jie nežino, iš kur gaus sekantį duonos kąsnį ar skystos žirnienės kaušą. Abatė, per visą jų pokalbį švelniai šypsojusi, surimtėjo. Jos kadaise buvę apvalūs skruostai atrodė pabliuškę.

— Išeina, kad mes turime nemažai bendro, gerbiamasis Bartoldai. Ar teisingai ištariu vardą?

— Teisingai... Turime bendro?

— Ir Kristfeldo vienuolynas neturtingas. Nelengvi dabar laikai apylinkės gyventojams, todėl kukliai gyvename ir mes. Tačiau nereikia prarasti vilties. Dievas aprūpina savo draugus paukščius ir savo aveles... Nepražūsime ir mes. Sulauksime pavasario. Štai ir jums Jis teikėsi suteikti pastogę.

— Už tai mes jums labai dėkingi, – linksėdamas užtikrino Bardo.

— Dėkingas turėtumėt būti ne mums. Mes dalinamės tuo, kas mums duota. Ir tame, tikiuosi, turime bendro. Dalinatės ir jūs.

Bardo kilstelėjo galvą ir atidžiau pažvelgė į abatę, norėdamas suvokti, kurlink krypsta kalba.

— Man Teodorika štai pranešė, kad vežatės ir gyvulėlių... Ir su jais tenka dalintis.

— Taip, – paskubėjo sutikti Bardo. — Nors ir striuka su maistu mums patiems, bet stengiamės, kad jie nevargtų.

Abatė pritariančiai nusišypsojo, ir Bardo išėjo iš susitikimo su ja pilnai įsitikinęs, jog kalbos apie šio vienuolyno savotiškumą nebuvo tuščios. Tačiau tas savotiškumas išėjo jiems į naudą. Patalpos, kuriomis jiems leido pasinaudoti arklidėse, pasirodė esančios erdvios ir patogios. Vienuolyną statant, arklidės buvo skirtos kokiam dvidešimčiai arklių ir

šalia turėjo gyventi ginkluota įgula. Dabar arklių tebuvo du, tad jų širmiui ir asiliokui vietos buvo su kaupu. Gyvuliams pašaro pakako, atsirado šiek tiek maisto ir žmonėms. Kas be ko, jie greit įsitikino, kad kalbos apie vienuolyno neturtą buvo pilna teisybė. Bent jau maitintis, tai vienuolės tikrai maitinosi kukliai, tačiau, sužinojusi apie besilaukiančią Kristiną, pati sesuo virėja jiems atnešė šilto viralo, o pamačius pro virbus liūdnei besidairančias beždžionikes, atsiminė, kad rūsyje dar užsitiko keletas pernykščių obuolių ir smėlyje įkastų morkų.

Pasirodė, jog gyvuliukais čia ištis daug kas domisi. Sekančią dieną, tuoj po ankstyvųjų giedojimų, pas juos į tvartą užėjo dvi jaunos novicijos. Viena buvo ta, kuri juos sutiko vos atvykus, o antroji, už ją aukštesnė ir lieknesnė, išblyškusio tarsi popierius veido ir labai nedrąši. Ji stovėjo, sunėrusi rankas po krūtine prie pat durų, kol Margareta, paėmusi ją už alkūnės, neįvedė per slenkstį.

— Sesuo Justicija sakė, kad turite tokių keistų sutvėrimukų, – pradėjo pirmoji, kuri, kaip Bardo jau žinojo, vadinosi Teodorika. — Ir Franceska, ir aš norėjome paklausti, ar galima...

— Taip, taip... – užtikrino Margareta. — Prašome į vidų...

— Mes greitai, greitai, – skubėjo užtikrinti Teodorika. — Iš ryto tai laiko nėra, bet Franceska ir aš manėme, kad suspėsime.

Margareta jas nuvedė prieėdžių, kur buvo pastatyti beždžionių narveliai. Teodorika pamačiusi iš nustebimo suplojo rankomis. Jos visas veidas švytėjo pasitenkinimu.

— Kaip puiku! Ar tu esi ką nors panašaus mačiusi, Franceska?

— Mačiau, – tyliai tarė antroji novicija. — Tai beždžionės.

Uvis sėdėjo atokiau ir susikaupęs stengėsi perpjauti žąsies plunksnos kotą taip, kad tikėtų pritvirtinti prie strėlės. Kadangi

Margareta užsiėmė viešniom, jis tik dėbtelėjo į jas iš atokiau ir grįžo prie savo darbo. Tačiau tas tylusis atsakymas jį nudiegė. Balsas jam buvo pažįstamas. Jis atidžiai pažvelgė į Franceska pavadintąją liekną noviciją. Tarsi tiko jai tas pažįstamas balsas, tarsi ir ne. Buvo panašiai išblyškusi, bet veidas, kuris tada atrodė pavargęs, dabar buvo švelniai ramus. Gal iš tiesų tai buvo Beata Kercaitė.

— Nuostabu, nuostabu, nuostabu! – kartojo susižavėjusi Teodorika.

— Bet tu, Franceska, tai viską jau ir žinai...

— Gal turėsime garbės jums netrukus parodyti, ką jos moka... – įsiterpė Bardo ir nežymiai linktelėjo viešnioms. Tą akimirką lieknoji novicija pažvelgė į jo pusę. Už Bardo pečių matėsi atsistojęs Uvis. Ji sumirksėjo, tarsi būtų labai nustebus, ir vos girdimai aiktelėjo. Bardo sunerimęs pakėlė galvą. Jis ir taip nesusigaudė, kokių čia mandagumo taisyklių laikytis, o dabar jautė, kad bus ką pasakęs ar padaręs ne taip.

— Norėsite pamatyt? – pakartojo jis.

— Mes labai norėtumėm, labai norėtumėm. Ar ne, Franceska?.. – džiaugsmingai užtikrino Teodorika. — Kaip, Franceska?

— A-a, taip, – tyliai tarė antroji ir atrodė, tarsi ji būtų stiprokai sumišusi. — Bet mums jau laikas. Laikas.

— Paprastai ji niekur neskuba, – pasiteisino Teodorika, nes Franceska jauėjo durų link. — Bet mes grįšime... Jei galima...

Jos abi tarsi plaukte išplaukė iš tvarto. Bardo suglumęs žvelgė jų įkandin.

— Įpuola, paaikčioja ir išlekia... – suniurzgė jis. — Net parodyt tinkamai nespėjom. Įsivaizduokit, ta viena tai žiemgalė, o plonoji – kaip kokia dvasia atrodo.

— Ji ne dvasia, o burtininkė, – ramiai tarė Margareta. Kai Bardo ir

kiti atkreipė į ją žvilgsnius, ji patvirtindama palingavo galvą. — Taip man sakė. Ji labai pamaldi ir kalbasi su žvėrimis...

— Kas tau sakė? Kokie čia niekai?

— Tokia vienuolė iš virtuvės. Kai sėmiau vandenį, pasikalbėjom. Sakė, kad viena, kurios vardas Franceska, kalbasi su žvėrimis...

— Kalbasi su žvėrimis?

— Taip sakė... Be abejo šita.

— Kokie čia dabar plepalai...

— Ji atrodė savotiškai, – pridėjo savo Kristina. — Tokia tarsi permatoma.

— Taip. Pasakojo, kad ji pamokslus laukuose sako. O žvėrys klausosi.

— Et, jūs moterys, prisiplepat visokiausių niekų, – numojo ranka Bardo. — O vienuolės tai dar blogesnės. Vis iš neturėjimo ką veikti. Dar ko! Pradės pamokslus laukuose sakyti. Nebent varnoms. Geriau pagalvokim, ką reikės valgyt.

Rečiau vartojami žodžiai

suręsti – *pastatyti iš rąstų*

čiukuras – *stogo viršus*

švendrė – *vandens augalas ilgu tuščiaviduriu kotu*

kaušas – *didelis samtis*

suvokti – *suprasti*

iš atokiau – *iš toliau*

suglumęs – *pasimetęs*

KUODUKĖS MARGUTIS

Aušo šventų Velykų rytas.

— Kakariekū, – skardžiu balsu užgiedojo gaidys.

— Kakariekūūūū, – dar kartelį pakartojo.

Vištos sukruto, sujudo, plunksnas kedenti pradėjo. Tik viena kuodukė užsisvajojusi tupėjo ir į nieką nekreipė dėmesio. Po kurio laiko prie jos priėjo gaidys ir paklausė:

— Kas tau? Gal negirdėjai mano skardžiojo „Kakariekū“?

— Girdėjau, – tyliai atsiliepė ši, — girdėjau, bet, būk geras, daugiau neplyšauk. Tuoju pasaulį išvys pirmasis mano kiaušinukas, netrukdyk jam.

— Aaa, – supratingai pakraipė galvą gaidys ir nuėjo.

Po kurio laiko kuodukė atsistojo. Visos vištos ir gaidys atėjo pažiūrėti jos pirmojo kiaušinuko.

— O čia tai bent! – nustebęs tarė gaidys. — Pirmą kartą matau tokį gražų kiaušinį!

O jis iš tikrųjų buvo be galo gražus, spalvotas, margas. Tokie kiaušiniai būna tik per šv. Velykas, o kadangi tokius nepaprastus kiaušinukus vištos padeda labai retai, tai Velykoms žmonės patys juos gražiai išmargina ir vadina juos margučiais.

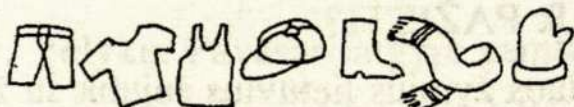

LIETUVIŲ KALBOS SKYRELIS

TAVO DRABUŽIAI

Kokie drabužiai reikalingi?

pavasari, vasarą, rudenį, žiemą

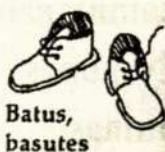

kelnės – apsimevė, sagutės – susisagstė, apsiaustą – apsisiautė,
batukus – apsiavė, prijuostę – užsirišo, šliures – įsispyrė,
suknele – apsivilko, kepuraite – užsidėjo, skarą – apsigaubė.

Ką
apsivelku?

Ką
apsiaunu?

Ką
užsimaunu?

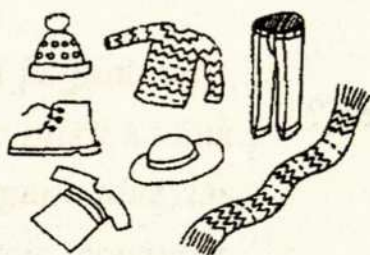
Ką
užsidedu?

Ką
susijuosiu?

Mano drabužiai švarūs ir tvarkingi. Juos velkuosi ir tvarkausi pats!
Pavadink drabužius. Kaip apsirengė mergaitė?

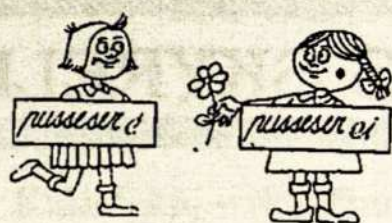

SUMAIŠYTI ŽODŽIAI. Visi randami miške.

1. NASSOMA
2. OIŽGSA
3. ŠSIUP

4. RKUISM
5. ÈPLA
6. EUGGÈT

Atsakymai 28 psl.

— Dar, vaikeli, paklausyk:
Dukteriai su **–(i)ai** rašyk,
Nes žinok, kad žodis šis
Rašomas kaip išimtis.

AR PAŽISTI?

Šiuos žymius lietuvius sujunk su žodžiu, kuris geriausiai tinka.

1. Mindaugas	a. prezidentas
2. Gediminas	b. didysis
3. Vytautas	c. laisvė
4. Kudirka	d. pilis
5. Maironis	e. karalius
6. Smetona	f. Kronika
7. Valančius	g. dainius
8. Čiurlionis	h. vyskupas
9. Kalanta	i. himnas
10. Sadūnaitė	j. dailininkas

Mįslės:

1. Kada arklys turi šešios kojos?
2. Kas rečiausiai švenčia savo gimtadienį?
3. Kada žmogus aukščiausias?
4. Kada keleiviai važiuoja stovėdami?
5. Ką turi ir žmonės, ir žodžiai?
6. Kas bendra tarp morkų ir barzdos?
7. Kokių žodžių prasideda visi žodynai?
8. Kada kiaušinis gražiausias?

Atsakymai: 1. Kai ant jo sėdi raitelis 2. Gimusiųjų vasario 29 3. Kai stovi. 4. Kai nėra kur atsisėsti 5. Galūnės 6. Ir morkas, ir barzdą skuta 7. A 8. Per Velykas

MŪSŲ KŪRYBA

VELYKOS

Aš labai laikiu pavasario ir šv. Velykų. Pavasarį atgyja gamta: gyvūnai pabunda iš žiemos miego, parskrenda paukščiai iš šiltųjų kraštų. Tada ateina šv. Velykos, Kristaus prisikėlimo šventė. Prieš pat Velykas marginam kiaušinius. Mamytė su močiute kepa daug pyragų ir aš truputį joms padedu. Pirmą Velykų dieną važiuojam visi į bažnyčią. Sugrįžę iš bažnyčios, valgom pusryčius, o vėliau važiuojam pas močiutę į Pristavonis. Ten atvažiuoja mano pusseserės Dalytė ir Birutė. Mes žaidžiam visą dieną įvairius žaidimus, būna labai linksma.

Danutė Damulytė

Krasnagrūdės mokykla, Lenkija

MARGUTIS

*Guli jis pintinėj
Tarp pilkų kačiukų
Margai nudažytas,
Raštais išraižytas.*

*Visas apvalus jis,
Margas nematytai,
Ir visi mes žinom,
kad vaikų dažytas.*

*Kas įspės jo vardą,
pagalvos truputį,
Dovanų jam duosim
Velykų margutį.*

Birutė Baguckaitė, Lenkija

JUOKINGAS ATSITIKIMAS

Aš svajoju gyventi penkių aukštų name, nes mane labai vilioja aukštis. Anksti ryte išeičiau į balkoną ir žiūrėčiau, kaip bunda miestas. Paskui daryčiau mankštą, giliai kvėpuočiau šaltoku ryto oru. Atsisėdčiau prie mažyčio stalelio ir neskubėdamas gurkšnočiau kavą. Sėdėčiau ilgai ir gėrėčiausi aukščiu. Svajonė turi būti sparnuota, kaip ir aukštis. Žiūrėčiau į vaizdą aplink ir galvočiau, o kas jei staiga pavirsčiau mažu paukšteliu ir skraidyčiau? Skraidydamas stebėčiau žmones. Spėliuočiau jų paslaptis, galvočiau, kur jie skuba, o taip pat apie tai, ar jie jaučiasi laimingi.

Kaip gera turėti gerą draugą! Mano geriausias draugas – Andrius. Mes kartu einame žvejoti ir pagauname didelių žuvų. Mums yra atsitikę daug daug įdomių ir juokingų atsitikimų. Jam visada galima patikėti savo mintis. Jis nėra grubus ir mušeika, kaip kurie mūsų mokyklos berniukai. Už švelnumą, gerumą, draugiškumą Andrius man labiausiai ir patinka. Be to, jis yra gražus. Jo šviesūs plaukai, žydrios akys ir maloni veido išraiška.

Mano svajonių šalis yra Lietuva, nes aš joje gimiau ir laikau ją savo Tėvyne. Noriu, kad Lietuvoje būtų labai švaru, o taip pat, kad nebūtų piktų ir blogų žmonių. Noriu tik gerumo ir švelnumo! Tačiau dažnai svajoju ir apie Afriką. Afrikoje aš važinėčiau ant kupranugarių, valgyčiau bananus ir apelsinus, žaisčiau dykumos smėlyje. O kaip smagu, kad ten taip karšta! Maudyčiausi upėje ir plaukiočiau kartu su krokodilais ir gyvatėmis. Su beždžionėmis draugaučiau ir laipiočiau po

Afrikos keistus medžius.

Daugiausia juokingų atsitikimų ir nuotykių atsitinka vasarą, o ypač vaikams.

Kartąėjome į mišką grybauti. Mama patarė mums toli nenuklysti, o mes tik nusijuokėme ir pasakėme, jog esame dideli ir nieko nebijome. Tačiau atsitiko taip, kad, norėdami išeiti iš miško, mes neberadome kelio. Pasiklydome. Labai išsigandome ir buvo baisu. Galų gale pradėjome ašaras lieti. Šiaip ne taip suradome kelią, o iš džiaugsmo ir juokėmės, ir verkėme.

Nuėjome prie kanalo žvejoti. Išalkome. Andrius paklausė, ar aš noriu šonkauliuko. Kai atsakiau, kad norėčiau, tai Andrius iš krepšio ištraukė šonkauliuką, kuris buvo net trisdešimt centimetrų. Man akys ant kaktos išsprogo, pamačius tokį „šonkauliuką“.

Kai buvome stovykloje Lietuvoje, tai po visą mišką lakstydami, žaidėme karą. Buvo taip smagu! Miške buvo toks tyras oras. Dar ir dabar aš prisimenu nejudančius medžių lapus.

Kartą su tėvais išėjome į mišką. Labai išsigandau, nes pamačiau gyvatę. Pasirodo, ten buvo tik negyvas žaltys. Taip išsigandau, kad vos nenualpau. Paskui dar ilgai bijojau eiti į mišką.

Buvau išvažiavęs pas tetą į svečius. Ji gyvena Kaune. Labai mėgdavau išeiti į balkoną, tačiau vieną kartą užsitrenkė balkono durys. Aš stovėjau balkone ir šaukiau praeiviams, kad padėtų.

Aš turiu tris seseris. Tėtis sakė, kad niekas jam nepadeda kalti vinių. Taigi nusprendžiau jam padėti. Vakare tėtis susiruošė šerti gyvulių. Apsiavė kaliošius ir negalėjo pajudėti iš vietos. Aš vinimis prikaliau jam kaliošus. Paskui jam pasakiau, kad galiu padėti kalti vinis.

Kaip gera, kad greitai vėl bus vasaros atostogos. Šią vasarą

važiuosiu į stovyklą Lietuvoje, ir vėl nutiks daug įdomių nuotykių. Kas gali būti smagiau už linksmus atsitikimus ir vasaros atostogas!

Raimondas Bauža

Kalninkų vidurinės mokyklos mokinys

MELŲ PASAKA

Vieną kartąėjau su mama į mišką. Norėjome pasirinkti truputį grybų, bet štai susitikau vieną grybą, kuris kalbėjo žmonių kalba. Jis manęs paklausė kelio, kuris veda į miestą. Tada aš palaukiau, kol mama atitols, ir nuvedžiau grybą ten, kur jis norėjo. Per miestą plaukė didelė upė. Kai priėjome prie jos, grybas lyg niekur nieko įbrido į tą upę ir pašaukė mane. Įbridusi pamačiau nuostabią pilį. Joje gyveno visa minia grybų, kuriems vadovavo baravykas. Norom nenorom įėjau į ją, bet štai už manęs užsidarė durys, o toje pilyje nebuvo langų. Tada aš pavirtau mažyte skruzde, išėjau pro skylę duryse, atsinešiau raktą, atsirakinau duris ir išėjau. Tai pamatę grybai labai nustebo. Aš išsigandau jų. Pagalvojau apie mamą ir staiga atsiradau prie jos.

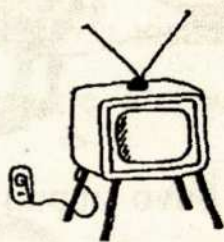
Kai viską papasakojau sesutei, broliui, mamai ir tėtei, niekas nenorėjo patikėti. Pagaliau ir aš pati nežinau, ar tai buvo sapnas, ar tikrovė.

Lidija Jančiulytė

AŠ IR TELEVIZORIUS

Vieną karštą šeštadienį, kai nebuvo pamokų, aš sėdėjau ant sofos ir žiūrėjau „Wyle Coyote ir Roadrunner“ animacinį filmą. Po penkių minučių balsas televizoriuje pasakė, kad programa sugriš po kelių svarbių reklamų. Tai aš atsikėliau nuo sofos ir ėjau pasiimti „PEPSI“ iš šaldytuvo. Kai aš sugrižau iš virtuvės ir atsisėdau ant sofos, rodėsi, kad televizorius buvo sugedęs, nes paveikslas mirguliavo. Aš atsikėliau ir pradėjau artintis prie televizoriaus, kai – paukšt – susprogo televizorius! Kai visi dūmai pakilo į dangų, aš tik tada pastebėjau, kad nebuvau daugiau kambaryje, bet didelėje karštoje dykumoje. Čia buvo ta pati dykuma, kuri rodėsi „Wyle Coyote ir Roadrunner“ programoje. Toje didžioje dykumoje tik stovėjau aš, mano „PEPSI“ skardinė ir sprogęs televizorius. Tada aš pastebėjau, kad ant televizoriaus apačios buvo raudonomis raidėmis parašyta:

„Vienintelis būdas sugrižti namo yra surasti užburto televizorių ir jį atsukti į tą patį kanalą, kurį žiūrėjai“.

„Kaip baisu!“ – aš sau pagalvojau, žiūrėdamas į susprogusį televizorių. Pradėjau eiti (kaip man rodėsi) mažo miestuko link. Priėjau artyn, ir tikrai buvo mažas miestukas. Ėjau gatve, ir visi žmonės pradėjo žiūrėti į mane, lyg būčiau koks keistuolis. Tada pastebėjau, kad visi buvo „kaubojai“, o aš apsirengęs kaip labai modernus žmogus!

Tą naktį aš padovanojau savo „PEPSI“ skardinę tokiam ūkininkui, kuris sutiko man užleisti kambarį nakvynei. Kai atsikėliau kitą dieną, pradėjau ieškoti užburto televizoriaus. Aš nuėjau pas miesto įkūrėją, ir

jisai turėjo užburta televizorių. Tai aš pasamdžiau patį „Roadrunner“ bėgti ant didelio rato. Jo bėgimas sukūrė elektrą, ir tuojau pradėjo veikti televizorius. Aš atsiradau namie, vėl ant sofos žiūrėdamas animacinius filmus. Man dar vis neaišku kodėl, kai mamai papasakojau visus šiuos nuotykius, ji man atsakė:

— Kaip čia gali būti, tu ant sofos sėdėjai visą dieną!

Kristukas Butkys

Šv. Kazimiero lit. mokyklos LA mokinys

„ŽĄSIS“

Kartą gyveno broliukas ir sesutė vardu Jonukas ir Kristina. Jie buvo neseniai nusikraustę iš miesto į ūkį. Jų ūkyje buvo nemažai žasų ir vištų.

Vieną dieną Jonukas ir Kristina pamatė, kad viena žąsis šlubuoja. Jie pasižiūrėjo į jos koją ir ji buvo truputį įlūžusi. Kristina paėmė žasį ir nusinešė namo. Ten ji švelniai aprišo koją ir paklausė Jonuko ką dabar daryti? Jis pasiūlė skambint gyvulių daktarui. Kristina paskambino, ir daktaras liepė atvežti žasį pas jį. Kadangi Kristina ir Jonukas buvo tik neseniai nusikraustę į ūkį, jie nelabai pažino gatves. Kol daktaras aiškino Kristinai kur randasi jo kabinetas, Jonukas žiūrėjo į žemėlapi. Kai jų tėveliai grįžo iš darbo, jie visi nuvežė žasį pas daktarą. Jonukas padėjo tėveliui, nes jis turėjo žemėlapi ir žinojo kur važiuoti. Daktaras pagydė žasį ir visi buvo laimingi!

Rima Giedraitytė, 4 sk.

Žiburio lit. mokykla (Detroite)

APIE SILVIJĄ

Pagal Liepa Gustaitė

Kai grįžau iš Lietuvos, kur gyvenau keturis mėnesius, aš vėl pradėjau lankyti mokyklą Amerikoje. Mano mokytoja norėjo, kad aš pakalbėčiau per mokyklos suėjimą apie savo patirtį Lietuvoje – vaikai čia net nežino, kad yra tokia šalis. Aš ten pakalbėjau ir atsakinėjau į visus vaikų kvailiausius klausimus. Jie klausė apie pastatus, apie orą ir apie pinigus. Nors atsakinėjau į visus klausimus, mažai pasakiau apie tai, kas iš tikrųjų Lietuva.

Iš tikrųjų geriausiai galima atsakyti į klausimą „Kaip patiko gyventi Lietuvoje?“ – papasakosiu apie vieną žmogų, kuri turėjo man didelę įtaką Lietuvoje. Ji man padėjo su pamokomis ir išmokė mane kaip darbelius daryti. Tai buvo mano teta Silvija.

Kai pareidavau iš mokyklos kiekvieną dieną, teta Silvija visada laukdavo namuose. Ji jau būdavo paruošusi mums vakarienę. Dažnai iškepėdavo mums kugelį. O jei ne kugelį, tai bulvinius blynus arba cepelinus, arba net virtinius, įdarytus bulvių koše. Naudodavo tik savo pačios išaugintas bulves. Jai labai patiko bulvės. Silvija sakė, kad jeigu Dievas tik duotų jai vieną maistą valgyti, ji pasirinktų bulves.

Su bulvėmis jai patiko gaminti grybus. Ypatingai mėgo eiti

pasivaikščioti miške ir grybauti. Ji tai darė mūsų miške prie namo, bet taip pat mėgdavo keliauti toliau. Vieną kartą su dėde Valdu važiovome į Labanoro girią grybauti Skirstėmės kiekvienas į savo pusę. Silvija man rodė visokius grybus ir aiškino jų pavadinimus. Po pusvalandžio, ji nuo manęs nuklydo,ėjo sau gilyn miškan. Tada dėdė Valdas mus visus subūrė, aiškiai susijaudinęs. Jis sakė, kad Silvija yra be komposo ir tokio būdo, kad susižavėjus mišku gali kažin kur nueiti. Lyg sau jis kartojo:

— Jei mes ją nesurasim, bus AMEN.

Visi išsigandom, nors aš nevisai supratau, kodėl AMEN. Visur ieškojome, niekur neradome, kol kita teta atbėgo ir pasakė, kad Silvija laukia prie mašinos – kur mes planavome susitikti, kai pavargsime. Ačiū Dievui!

Mes pririnkom daug baravykų, tai kai grįžom namo, Silvija mums iškepė keptas bulves su grybais.

Silvija ne vien daržovėmis domėjosi, bet ir rankdarbiais. Ji mane išmokė nerti su kableliu. Mes ilgas valandas žiūrėjome į visokias knygas, į mezgimo raštus. Aš nutariau, kad aš norėjau nunerti sau pora šlepečių. Ji man išrinko spalvas: balta, juoda ir raudona, tokios spalvos kaip aguonos. Silvija kiekvieną dieną man padėdavo toliau nerti, kol buvo užbaigtos šlepetės.

Teta dažnai sėdėdavo rūsyje, kur ji įsitaisė katilinėje. Ji kartais snausdavo, nes buvo šilta. Vieną kartą užsnūdusi net nuslydo nuo

suolelio. Silvija parsinešė iš miško medžio kelmą, ant kurio patogų sėdėti. Ten kas vakarą skaitydavo laikraščius. Katilinė buvo pilna jos sėklų, džiovintų vaisių ir gėlių, margų siūlų ir šiaudinukų iš jos pačios užaugintų šiaudų.

Silvija mane lydėjo į šiaudinukų pamokas. Lietuvoje jie vadinasi „sodai“. Senamiestyje buvo klasės, į kurias galėjo ateiti mokytojos. Niekad nebuvo daug žmonių, o kitų vaikų visai nebuvo. Užtat dėstytoja daug dėmesio kreipė į mane ir mano brolius. Po pirmos pamokos dėstytoja man parodė visokių liaudiškų dalykų. Parodė senoviškus įnagius skalbimui. Ji man pasakė, kad jei aš atspėsiu kas tai yra, ji man duos premiją. Aš iš kart pasakiau, nes prisiminiau tokius pat drožinius ant Raganų kalno Juodkrantėje. Ji labai nustebo, ir padovanojo verbą. Aš vieną iš kelių išrinkau ir parsinešiau namo. Po to aš labai greitai išmokau verti šiaudinukus ir žvaigždes. Kai Kalėdos atėjo, mes pakabinom juos ant eglutės.

Kūčioms Silvija mums paruošė įvairiausių valgių. O vėliau su Silvija važiavome į Bernelių Mišias. Ten ji mums surado atsisėsti ant aukštų kėdžių bažnyčios gale, kad būtų geriau matyti. Ji sakė, kad nedažnai būna mieste, užtat nori bent gerai kunigą matyti. Bet mano kojos tabalavo, buvo labai nepatogu. Mama irgi įsitempus sėdėjo. Kai įpusėjo Mišios, aš atsisukau į tetą Silviją ir ji buvo jau užsnūdus.

Kai mes eidavome pasivaikščioti miške, teta Silvija kartu vedavosi mūsų šunytį Tigrį. Jis buvo rudas su juodais dryžais. Buvo ypatingai smagu, kai buvo žiema ir Tigris pakinkytas kaip arklys su pavadėliu mane traukė visur su rogutėmis. Kiek teta Silvija jį gyrė,

kai jis išmoko rogutes traukti! Bet vieną dieną buvo pavojingas nuotykis. Bėgiodamas miške su Silvija, Tigris įkišo galvą į vielos kilpą – tai buvo kiškiams spąstai. Teta Silvija suprato kas atsitiko, sugrįžo ir išlaisvino jį. Po to išvaikščiojo miškelį kiaurai išilgai, kad nebūtų kitur užsilikusių spąstų.

Silvija yra mano tikra teta, bet iš pažiūrėjimo atrodo, kad galėtų būti močiutė, nes ji už mamą visa karta vyresnė. Jos plaukai žili, visada supinti į kasą, kuri susukta ant galvos. Jos rankos daug dirbusios, tamsios ir suskilusios nuo lauko darbų. Ji pati labai plona, tik matosi, kad labai stipri, nes visą dieną vaikšto miške arba dirba darže. Ji rengiasi labai paprastai ir niekad jos nieko neperka parduotuvėse. Ji man labai graži ir primena senelį, kurio nebėra.

Aš iš jos daug išmokau. Ji jaudinosi apie Lietuvos ateitį, atsimindavo budėjimą prie televizijos bokšto. Gal svarbiau, kad ją labai pamilau.

Yra kitų žmonių Lietuvoje kuriuos myliu, tiesiog nespėjau apie visus papasakoti. Tie žmonės mane riša su Lietuva visam laikui, ir per juos aš Lietuvą pradedu pažinti ir jaustis sava. Jei aš pieščiau Lietuvą – turbūt pirmiausia pieščiau ne miškus ar miestus, pieščiau tetą Silviją.

Atsakymai iš 17 psl.:

1. Samanos, 2. Žiogas, 3. Pušis, 4. Kurmis, 5. Lapė, 6. Gegutė.

AR ŽINAI?

IŠVYDO PASAULĮ PINGVINIUKAI...

Neseniai viename Belgijos zoologijos sode gimė keletas pingviniukų. Deja, motina – karališkoji pingvinė – nesugebėjo pati rūpintis naujagimiais, tad mažylius pradėjo auginti zoologijos sodo darbuotojai.

Gudrus vagiliukas

Zoologas Martinas Albertas gali save laikyti tikru simpatišku paukščiukų „tėčiu“. Jis rūpinosi jais, kol mažyliai sustiprėjo, išmoko patys būti maistą ir būti tikrais karališkaisiais pingvinais. O tai ne taip jau paprasta! Juk karališkieji pingvinai skiriasi nuo savo giminaičių ne tik neįprastomis spalvomis, bet ir elgesiu. Iš pradžių Martinas galvojo, kad šie trys mažyliai vargu ar taps tikrais „karališko kraujo“ atstovais. Labai jau daug rūpesčių buvo su jais. Juk ir būti pingviniukai nemokėjo, ir elgėsi taip, kad tekdavo už galvos tvertis. Pavyzdžiui, kartą Martinas pastebėjo, kad vienas pingviniukas vagiliauja. Išdykėlis įniko patyliukais vogti šeimininko žuvelės. Vagiliavo taip meistriškai, jog

niekas jo nė neįtarė, kol Martino sūnus Filipas atsitiktinai užklupo mažąjį nenaudėlį elgiantis visai ne karališkai. Griežtai išbaręs neklaužadą, Filipas pažadėjo niekam apie šį įvykį nepasakoti. Tačiau pingvinas, matyt, nieko nesuprato ir jau kitą dieną vėl darė savo. Tada vagiliuką auklėti pradėjo Martinas, ir po kurio laiko mažasis pingvinas pamiršo netinkamą elgesį.

Tačiau Martinui vargu ar būtų pavykę išauginti tikrus pingvinus, jei ne vaikai. Filipas ir dešimtmetė Stefanija leisdavo su mažyliais visą laisvalaikį.

Išdykėliai

Kartą visa draugiška kompanija nusprendė pažaisti slėpynių. Tačiau vienas pingviniukas kažkaip sugebėjo išsmukti už durų. Vaikai ne iš karto tai pastebėjo. Kai suprato, jog vieno mažylio trūksta, išsigando. Pasirodė, kad smalsus pingvinas atsitiktinai nukepstavo į kiemą ir patraukė tyrinėti apylinkių. Laimė, tuo metu iš darbo važiavo Martinas, pamatė mažąjį keliautoją ir pargabeno jį namo.

Dabar pingviniukai jau suaugę. Jie virto dideliais gražiais paukščiais ir gyvena dideliame aptvare drauge su savo gentainiais iš Antarktidos. Tačiau Albertų šeima kone kasdien lanko pingvinus, o pastarieji nepamiršta savo įtėvių.

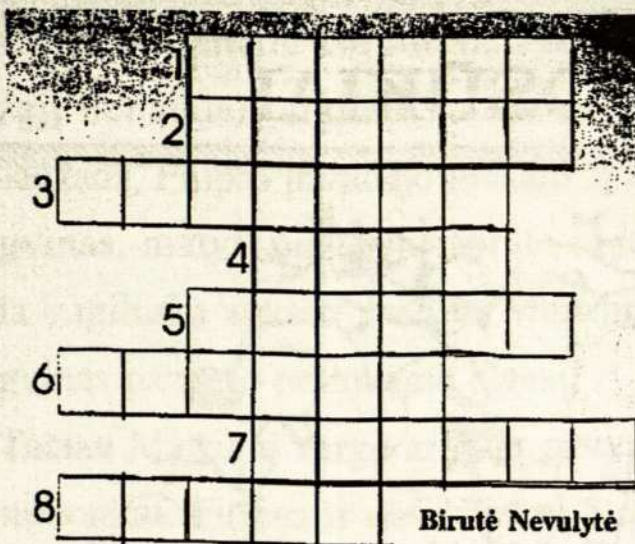

GALVOSŪKIAI

VELYKŲ MEDELIS

Velykų medelis būtų gražus, bet vėjas nuo jo numetė žaislus! Paimk žirklutes, iškirpk žaislus. Priklijuok ant šakų – jis vėl bus puikus!

Birutė Nevulytė

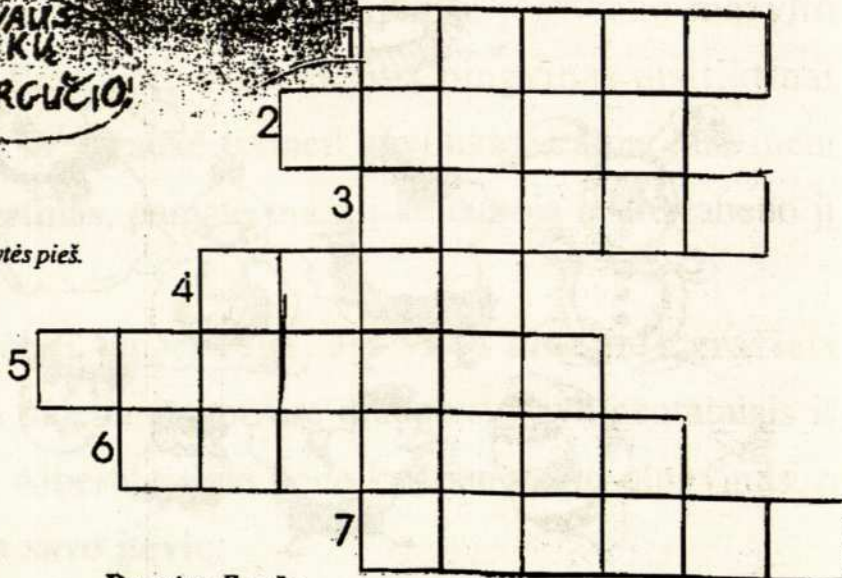

Julijos Radvilaitės pieš.

1. Mokantis kalbėti paukštis.
2. Jo dideli ir gražūs ragai.
3. Turi rudą uodegytę ir mėgsta riešutus.
4. Ruduodegė gudruolė.
5. Pilkas ir bailus.
6. Kukuojantis paukštis.
7. Raguotas naminis gyvulys.
8. Šio paukščio labai graži uodega.

Silvijos
Andzelytės pieš.

Donatas Senda

1. Pučia be lūpų.
2. Medžių gyventojas.
3. Žydi mėlynai.
4. Spygliuotas gyvūnas.
5. Styginis instrumentas.
6. Vaisius, prinokstantis rudenį.
7. Pirmas metų mėnuo.

JUOKŲ MAIŠELIS

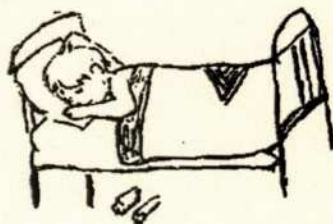
- Simuk, ir vėl suplėšei naujas kelnes! – barasi mama.
— Mamyte, nepyk. Aš krisdamas iš medžio niekaip nespėjau jų nusimauti.

...

Mama žadina Petriuką, o šis pabudęs tučtuojau apsiverkia.

— Kas tau, vaikelį? – nustemba mama. — Susapnavai baisų sapną?

— Sapnas buvo nuostabus, bet va, realybė... Sapnavau, kad gavau dovanų didelį didelį tortą. Tik spėjau atsignybtį gabalėlį, ir tu mane pažadinai... Tik kaip man neverkti?

...

Kartą vaikai išvyko į ekskursiją. Vaikšto miestelio gatvėmis, skaito jų vardus ir neranda nė vienos gatvės, pavadintos įžymaus žmogaus pavarde. Tada Petriukas ir klausia vieną mažą mergaitę:

- Ar gimė pas jus nors vienas didelis žmogus?
— Ne, pas mus visi gimsta maži, – atsakė mergaitė.

...

- Jonai, kaip gyvena tavo mažasis broliukas?
— Blogai. Jis guli lovoje.
— Kas gi jam atsitiko?
— Mes žaidėme, kuris labiau persisvers per langą. Jis laimėjo...

...

- Nesiliausi išdykavęs, – bara mama sūnų, — paliksiu tave be vakarienės!
— O kas bus vakarienei?

...

- Ei, juk praėjo tavo mokytojas!
— Taip.
— Kodėl nepasisveikinau?
— Juk dabar atostogos!

- Petriuk, ar jau skiri kairę nuo dešinės?
— Beveik... Jau žinau, kur yra dešinė.

DĖKOJAME MŪSŲ RĖMĖJAMS

Salomėjai Maksvytis už 15 dol. auką
 Ypatinga padėka Indrei Tijūnėlienei ir jos
 vadovaujamai „Saulutei“ už 21-os prenumeratos
 atnaujinimą.

Lithuanian Educational Council of the USA
 13648 Kickapoo Trail Lockport, IL 60441 Tel. 708 - 301-6410

34 eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė 2001 balandis eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė eglutė